

Den stora jakten

Bok 1

Text och illustration Jan Kjaer

Översättning Leif Jacobsen

Hegas

Innehåll

Kapitel 1 Björnen i dimman	sid 11
Kapitel 2 Den sista vanliga dagen	sid 19
Kapitel 3 Stenkäft	sid 26
Kapitel 4 Grevens man	sid 34
Kapitel 5 Kallet	sid 44
Kapitel 6 Ensam	sid 52
Kapitel 7 Läromästaren	sid 56
Kapitel 8 Veiko Vincente	sid 66
Kapitel 9 Jägaren och bytet	sid 76
Kapitel 10 Ett hjärta av sten	sid 87
Kapitel 11 Människojägere	sid 105

✦ Björnen i dimman ✦

Isak hade aldrig varit så trött. I över en vecka hade de följt björnens spår utan att se en skymt av den. Nu kämpade han sig fram bland kullarna och stenarna.

– Vi kommer ifatt den i dag. Jag känner det på mej! sa Brunor glatt och dunkade Isak i ryggen.

– Det är den största björn vi någonsin jagat, om man går efter storleken på spåren. När den står på bakbenen är den säkert dubbelt så stor som en människa.

Brunor var Isaks läromästare. De var ofta ute på jakt tillsammans. Men de hade aldrig jagat en som var så här svår. Och Isak hade aldrig sett Brunor så besatt av ett byte som denna stora björn.

Det var svårt att hålla humöret uppe. Isak struntade i björnen. Han orkade helt enkelt inte mer. Han bestämde sig för att det här fick bli hans sista dag på jakten. Men han sa inget till Brunor. På natten var det Isaks tur att hålla vakt. Då smög han iväg.

Brunor märkte inget. Han låg och sov.

Men Isak hade behövt sova. Han höll på att rasa ihop av trötthet. Men han ville hinna så långt bort från lägret som möjligt innan Brunor vaknade.

En tät dimma hade lagt sig i den kalla natten. Därför kunde Isak inte ta sig fram så snabbt som han ville. Men till sist kom han till en skog som de hade gått igenom tidigare. Han förstod att han var på rätt väg. På väg hemåt.

Då hörde han ett vrål.

Mellan träden framför sig såg Isak skepnaden av den största björn han sett. Han stannade tvärt. Hur kunde björnen vara här? Den borde ju vara åt andra hållet.

Isak satte sig sakta ner på knä. Björnen kanske inte såg honom bakom alla de stora stenarna i dimman.

Men han hade fel.

Björnen hade fått syn på honom. Den började röra sig mot honom. Isaks krafter var slut och han orkade knappt röra sig. När han försökte fly därifrån halkade han på de våta stenarna.

Björnen var genast över Isak. Den vrålade och slog till honom med sin enorma labb. Isak flög genom luften och landade hårt i mossan en bit bort. Smärtan förlamade honom och allt blev ännu dimmigare. Han skakade. Han kände på sidan av kroppen. Där var det varmt. Blod.

Björnen kom närmare. Isak försökte resa sig. Men då svartnade det för ögonen. Det sista han såg innan han svimmade var björnen. Den lyfte sin jättestora labb med långa, vassa klor.

